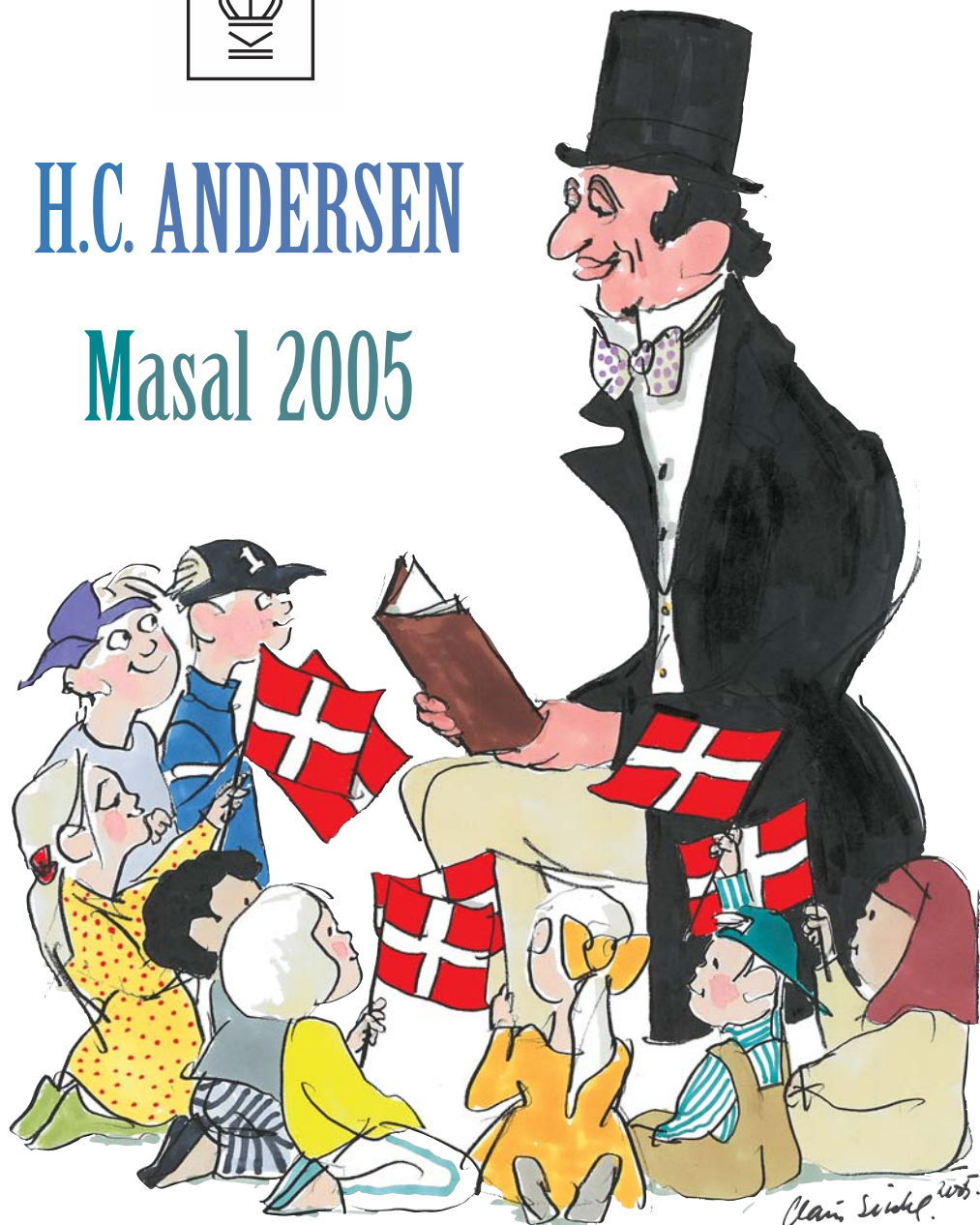

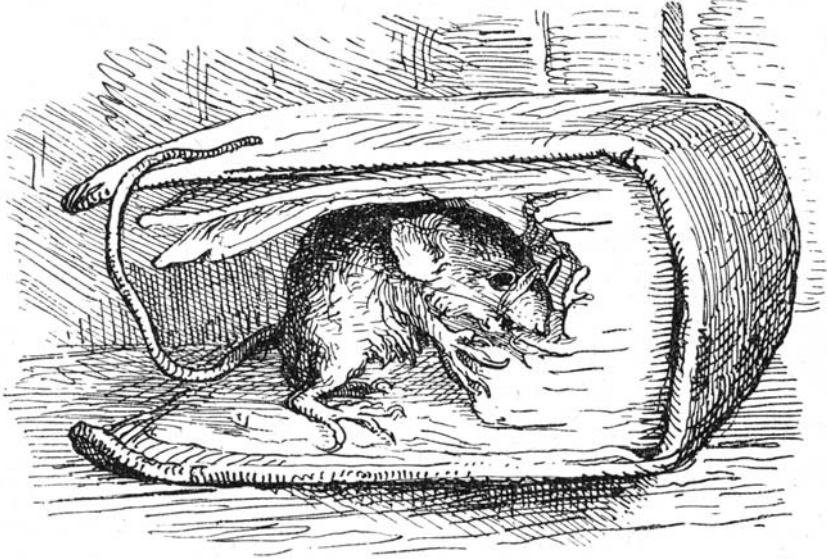
H.C. ANDERSEN

Masal 2005

H.C. ANDERSEN

Masal 2005

KIRALİYET KÜTÜPHANESİ

H.C. Andersen 'ın göçmen aileleri için hazırlanmış masal kitabı

HCA 2005 Fonu, Entegrasyon Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Kütüphane Müdürlüğü, Danimarka Kütüphane Derneği, Devlet Kütüphanesi, Göçmen Kütüphanesi ve Kıraliyet Kütüphanesi tarafından yayınlanmıştır.

Redektör: Jytte Hilden ve Claus Olsen

Grafik düzenleme: Mikkel Sonne.

Kapak: Claus Seidel

Çevriler: arapça: Duna Talib, boşnakça: Milena Rudez ve Ljupce Muncanovic, pakistanca: Nasar Malik, far-
sça: Fereydun Vahman, somalice: Ahmed Diria Liban, türkçe:

Adil Erdem ve modern danimarkaca: Kirsten Ahlburg ve Aage Kirkegaard tarafından yapılmıştır.

Bu kitapta bulunan H.C. Andersen'in orjinal masalları ve resimlerinin
yayın hakkı Kıraliyet Kütüphanesine aittir

© Kıraliyet Kütüphanesi 2005

H.C. ANDERSEN, insanları çok iyi tanıyan danimarkalı bir yazar. Bunun için de bütüm dünyaca bilinir. 2 nisan 2005 tarihi 200' üncü yaş günü.

Entegrasyon Bakanlığı, Göçmen Kütüphanesi ve daha birsürü diğer değerli kuruluşlarla beraber Kıralityet Kütüphanesi başka bir ülkeden gelen, başka bir anadili konuşan yeni danimarkalılar için bu masal kitabıyla bu önemli günü kutlamak istiyor.

H.C. Andersen'in yazdığı bu altı masal arapça, bosnakça, pakistanca, farsça, somalice ve türkçeye çevrilmiştir. Bu fikir tamamen yazarın, eğer yaşıyor olsaydı.

Danimarka halk bilimi masal anlatma geleneği üstüne kurulmuştur. Bunun için de bu masallar yeni ve daha anlaşılır bir danimarkaca ya da çevrilmiştir.

Klasiklerimizi nekadar iyi tanırsak, demokrasi ve birlikteliğide okadar güçlendirmiş oluruz.. Okumak güzel şey, ama güzel bir masalı okumak aynı zamanda bir kültürü tanıtmaktır. Kucağında tornuyla oturan nine ve uyku vakti masal anlatan bir baba.

H.C Andersen bir klasik.

Jytte Hilden ve Claus Olsen

Resimler Kapak ve giriş
Lorenz Frølich 1820 - 1908

Hantal Hans
Björn Wiinblad doğum tarihi 1918 ve Svend Otto S. 1916 -1996

Çirkin Ördek
Vilhelm Pedersen 1820 - 1859,
Ib Spang Olsen doğum tarihi 1921 ve Asger Jorn 1914 -1973

Bezelyenin üstündeki prenses
Dorthe Karrebek doğduğu tarih 1946, Hans Tegner 1853 -1932,
Ib Spang Olsen doğum tarihi 1921

Çakmak
Anni Lippert, doğum tarihi 1928 ve Svend Otto S. 1916 - 1996

Bülbül
Else Hasselriis 1878 -1953, Dina Dam Jensen 5u Christianshavns Skole,
Ib Spang Olsen doğum tarihi 1921 ve Gustav Hjortlund 1901- 1977

Doğru ya!
Mads Stage 1922 -2004, Karin Olsen doğum tarihi 1957 ve Hans Tegner 1853 -1932

Orta Sayfalar
Bezelyenin üstündeki prenses H. C Andersen'in el yazısı ve H. C Andersen'en kağıt işlemleri

Dina Dam Jensen, Dorte Karrebek, Anni Lippert, Agnete Stage ve Kirsten Wiborg' a bu projeye resimleriyle katkıda buldukları için yürekten teşekkürler.

Ayrıca Puk Hjortlund, Agnete Stage ve Kirsten Wiborg' a Gustav Hjortlund, Mads Stage ve Svend Otto S' in resimleriyle katkıda buldukları için ve Silkeborg Sanat Müzesine Asger Jorns'ın Le Canard inquietant tablosunu çoğaltma izni verdikleri için teşekkürler.

Danimarkaca dili ve Edebiyat Birliği ve Gyldendal H. C Andersen 'ın 2003 yılında orjinal eserlerinden tekrar düzenlenmiş masallarını yayınlama izni verdikleri için teşekkürler.

Special-pædagogisk forlag, Herning ve Tvillingehallen' deki Resim Okuluna ve Kpenhang Belediyesi'ne fikir ve bilgileri için için teşekkürler.

Baskı: Eks-Skolens Trykkeri ApS. Miljøcertificeret efter ISO 14001

Kıraliyet Kütüphanesi
Søren Kierkegaards Plads 1
1016 Kopenhagen K
3347 4747
www.kb.dk

Hantal Hans	7
Çirkin ördek	13
Bezelyenin üstündeki prenses	27
Çakmak	29
Bülbül	41
Doğru ya	55

Wendell

Hantal Hans

Köylerin birinde bir çiftlik varmış - Bu çiftlikte, çok mu çok zekalı iki oğlu olan bir Ağa Bey yaşıyormuş. Oğulları o kadar zekalıymışlarki, zekalarının yarısı bile yertermiş kendilerine. Derken bu oğullar kıralın kızına görücü gitmeye karar vermişler. Kıralın kızı konuşma yeteneği olan çok yetenekli bir delikanlıyla evlenmek istediğini söylüyormuş. Kardeşler sekiz gün durmadan hazırlanmış bu görüşmeye. Sekiz gün az olsada, yetermiş, zaten yeterince bilgileri varmış. Kardeşlerden biri latin ansiklopedisini ve şehrin üç yıl çıkan gazetesinin tümünü baştan sona ve sondan başa kadar ezbere bilirmiş. Diğer kardeş ise Laugs makalelerinin hepsini bilirmiş ve dahası, bilim adamların bildiklerinin tümünü de bilirmiş.

‘Kıralın kızını ben alırım’ demiş kardeşlerin ikiside, ve derken babaları herbirine birer at vermiş. Ansiklopediyi ve gazeteleri ezberleyene kömür-siyahı bir at, bilimadamları kadar zekalı kardeşe ise süt-beyazı bir at vermiş. Daha çok cesur görünmek için ağızlarının etrafına safran sürmüşler. Bu arada sarayda çalışan bütün hizmetçiler bu iki delikanlının atlarına binmesini beklerken, üçüncü erkek kardeşleri çıkıverir ortaya. Bu küçük kardeşi zaten hiç kimse adam yerine koymazmış, öyleki hiç akıllı değilmiş öbür kardeşleri gibi. Adına Hantal Hans derlermiş.

‘Nereye gidiyorsunuz?’ diye sormuş kardeşlerine.

'Hove ya, kıralın kızıyla görüşmeye. Duymadın mı davulların sesini. Kıralın kızı evlenmek istiyor.' Demişler kardeşine.

'Ben de gelmek istiyorum,' demiş Hantal Hans ve kardeşleri gülerek atlarını kamçılarını.

'Baba, bana da bir at ver!' diye bağırmış Hantal Hans' Öyle bir evlenme isteğim var ki. Kıralın kızı beni alırsa alır, eğer beni almazsa, ben alırım onu.'

'Laf,' demiş babası' Sana at vermiyorum. Sen konuşmasını bilmezsin'

'Yani bena bir at vermiyor musun?' Der Hantal Hans ve: 'O zaman bende kendi tekemle giderim. Onun beni taşıyacağından hiç şüphem yok. Derken Hantal Hans yanlamasına atlamış tekesine ve düşmüş yollara.

'Hey ben geliyorum!' demiş türküler haykırarak. Kardeşlerinin sessiz sedasız yavaşça gittiklerini görmüş. Onlar bütün bildiklerini hatırlamaya çalışıyorlarmış, öyle ya tartışmasız bilgili olmaları gerekiyor, diye geçirir içinden Hantal Hans.

'Selam,' diye bağırmış Hantal Hans yaklaştığında.

'Ne o elindeki?' diye sormuş kardeşlerden biri.

'Kıralın kızına vereceğim!' diye yanıtlamış Hantal Hans.

'Bildiğini yap!' deyip kahkahalarla atlarını kamçılarını. Aradan biraz zaman geçmiş ve Hantal Hans kardeşlerine tekrar yetişmiş.

'Selam, burdayım işte! Bakın ne buldum, hergün bulunmaz böylesi köy yollarında!'

Kardeşleri istemiyerek, dönüp bakmışlar.

'Eski bir ağaç terlik. Bunu da mı kıralın kızına vereceksin?'

'Evet,' demiş Hantal Hans. Derken kardeşleri gülerək kamçılarnı ve epey uzaklaşmışlar. Ama çok zaman geçmeden Hantal Hans kardeşlerine tekrar yetişmiş.

'Selam, burdayım işte!' diye bağırırnı Hantal Hans.

'Du iş daha da kötüye gidecek,' demiş kardeşlerden biri diğere. 'Şimdi ne buldun?' diye sormuş kardeşler.

'Söylenecek gibi değil! Kim bilir Kırallın kızı ne kadar sevinecek!'

'Uh! Yol kenarından topladığın çamur!' demiş kardeşleri ve alay ederek gitmişler.

'Doğru, ama en iyisinden' demiş Hantal Hans ve ceplerini camurla doldurmuş.'

Derken kardeşler atlarını kamçılayıpı küçük kardeşlerini bir saat geride bırakmışlar. Az zaman sonra saraya varmışlar.

Sarayın önüne geldiklerinde, diğere görücüler gibi, birer numara çekmişler ve altı kişilik sıralarda yerlerini almışlar, öyle bir sıralamakı, görücüler omuz omuza. Kıralliyetin bütün halkı sarayın önünde, pencerenin hemen dibinde kırall kızının görücülerini nasıl karşıladığını seyrediyorlarmış. Her bir görücü odaya girdiğinde:

'İşe yaramaz!' deyip, görücünün hemen saraydan uzaklaşmasını söylüyormuş Kırall kızı. Ve bu arada kardeşlerden latin ansiklopedisini ezberle bilen içeri girmiş. Girmiş ama, sırada beklerken, bütün bildiklerini unutmuş. Odanın taban tahtaları ayaklarının altında çatırdamış ve kendini tavandaki aynada tersine dönük görünce, kafası daha da karışmış. Bu arada odanın bir köşesinde oturan üç kalemdar ve bir bilirkışı bu kardeşin bütün söylediklerini daha sonra şehrin iki paraya satılan gaztesine

yazmışlar. Ve oda o kadar sıcakmışki, soba ayaklarına kadar kıpkırmızı imiş!

‘Burası felaket sıcak,’ demiş görücü kardeş.

‘Babam bugün horoz kızartıyor,’ demiş kıral kızı.

‘Bee’ deyip susmuş görücü kardeş. Doğrusu görücü kardeş böyle bir sohpet beklemiyormuş kıral kızından. şakamsı birşeyler söylemek istemiş ama, kafasında hiçbir şey yokmuş. ‘Bee’

‘İşe yaramaz!’ demiş kıral kızı ve hemencecik saraydan uzaklaşmasını söylemiş. Derken diğer kardeşi içeri girmiş.

‘Burda müthiş bir kuraklık var!’ demiş içeri girer girmez.

‘Evet, horoz kızartıyoruz bu gün,’ demiş kıral kızı.

‘Ne, ne nee?’ Ve kalemdarlar gazetelerine ‘Ne, ne nee?’ diye yazmışlar.

‘İşe yaramaz!’ demiş ve bu kardeşinde sarayı hemen terketmesini istemiş. Ve bu arada odaya Hantal Hans tekesiyle birlikte girmiş.

‘Kızartıcı bir sıcaklık!’ demiş Hantal Hans.

‘Horoz kızarttığımız için,’ demiş kıral kızı.

‘Çok güzel. Bende kargamı kızartırım!’

‘Tabiki, ama içinde kızartacak bir şeyin var mı? Benim ne bir tavam nede bir tencerem var’ demiş kıral kızı.

‘Hiç sorun değil. Benim var,’ demiş Hantal Hans ve torbasından ağaç terliği çıkarıp, kargayı yavaşça içine koymuş.

‘Bu bir öğün yemek, ama ya salça?’ diye sormuş kıral kızı.

‘Hiç sorun değil, o kadar çok salçam var ki, yarısını döksem bile kalanı yeterli’ demiş Hantal Hans ve ceplerindeki çamuru boşaltmış.

'Çok hoşlandım! Soruları cevaplamasını iyi biliyorsun, konuşma yeteneğin var ve senden kocam olmanı istiyorum! Bilmeni isterimki, söylediğimiz her laf yarın gazetede çıkacak. Her pencerenin önünde çalışkan birer kalemdar var, dahası gördüğün o biliradamın kendisi hiçbir şey bilmez!' demiş kiral kızı. Derken kalemdarlar kahkahalarla gülmüş ver birer damla mürekep damlatmışlar yere 'Lapskkk'.

'O zaman kendisine en iyisini öğreteyim,' demiş Hantal Hans ve cebindeki çamuru biliradamın yüzüne fırlatmış.

'Çok güzel!' demiş Kiral kızı 'Bak bunu ben yapamazdım, ama öğreneceğim!' Ve derken Hantal Hans tacı olan bir kiral olmuş ve tahtna oturmuş. Bütün bunları biliradamın gazetesinde okuduk. İnanılır gibi değil!

Çirkin Ördek

Doğanın çok güzel olduğu bir yaz mevsimi, buğday tarlaları sapsarı, yulaf henüz yeşil ve vadilerde yeşermiş ot yığınları. Uzun ve kırmızı bacaklı leylek arapça konuşuyormuş, öyle ya nede olsa annesinden öğrendiği dil. Etrafları Rundtom, Ager ve Eng gibi büyük ormanlarla çevriliymiş ve bu ormanların içinde derin göller varmış. Evet, herşey birer doğa harikası! Güneş ışınları altında, etrafı derin su kanallarıyla çevrili eskimi eski bir çiftlik varmış. Sudan çiftliğin duvarlarına kamış dalları sıcıyormuş. Bu kamış dalları o kadar güçlü ki, çocuklar hiç zorlanmadan tırmanıveriyormuş ve bu güzelim bitkinin arasında kuluçkaya oturmuş bir ördek varmış. Ve bu ördek minicik yavrularının yumurtalarından çıkmasını bekliyormuş. Ama ördek ana minik yavruları geciktiği için birazcık üzgünmüş. Diğer ördekler,- kanalda yavrularına kanalı gezdirip tanıtırken, o halen yatıyormuş yumurtalarının üstüne. Ve nihayet yumurtaları bir biri ardına çatlamaya başlamış. 'PIP PIP' diye bağırması canlanan yumurta sarıları. 'RAP RAP,' diye cevaplamış ördek ana ve bütün ördek yavrular bir ağızdan tekrarlamışlar anelerinin dediklerini. Derken yavaşça dağılmışlar vahşi bitkilerin arasında. Ördek ana yavrularının gitmesine izin vermiş. Öyle ya, yeşil iyi gelirmiş gözlere.

'Bu dünya ne kadarda büyük böyle,' demiş minik yavrular ve dünyanın yumurta sarısından daha büyük olduğunu düşünmüşler.

‘Dünya sadece bu kadar değil?’ demiş ördek ana ve devam etmiş ‘Dünya, bahçenin o ucundan başlayıp, taa rahibin tarlasına kadar uzanır! O tarafa daha hiç gitmedim! Ama çok şükürki hepiniz yanımdasınız ya! Derken kalkar ördek ana.

‘Hayır hayır, hepiniz burda değilsiniz! En büyük yumurta halen orda. Daha ne kadar zaman alır acaba? Canım sıkılmaya başladı!’ demiş ve tekrar yumurtanın üstüne oturmuş. Aradan çok zaman geçmeden, karşısına ihtiyar bir ördek çıkevermiş.

‘Nasıl gidiyor?’ diye sormuş ihtiyar ördek devriye gezerken.

‘Çok zaman geçmeden bu yumurta da çatlar,’ demiş ördek ana ve devam etmiş ‘Baksana diğer yavrularıma! şimdiye kadar gördüğüm en güzel ördek yavruları! Babalarına ne kadar da benziyorlar öyle! Beni ziyarete gelmemesi ne kadar kötü.’ demiş.

‘Şu çatlamak istemiyen yumurtaya bakayım,’ demiş ihtiyar ördek ve eğilmiş ‘Aman tanrım, bu bir hindi yumurtası! Bir keresinde bende kandırıldım böyle. Ne kadar acı çekmiştim bir bilsen! Üzgünüm ama bu hindi yavruları sudan çok korkar ne kadar hopladıysamda, onları bir türlü suya çekemedim. Bakayım şu yumurtaya bir daha! Evet evet, bu bir hindi yumurtası. Senin yerine olsam kalkar ve küçük ördeklerime yüzmeyi öğrettirdim.’

‘Biraz daha beklemek istiyorum,’ demiş ördek ana ve devam etmiş. ‘Bu kadar beklediysen, biraz daha beklerim.’

‘Sen bilirsin,’ demiş ihtiyar ördek ve gitmiş.

Nihayet yumurta çatlamış ve ‘Hip Hip’ diyip çıkmış yavrucak yumurtadan. Yavrucak çok büyük ve çirkinmiş. Ördek ana bakmış ve: ‘Nekadar korkunç bir ördek yavrusu!’ demiş ve ‘Diğerlerine hiç benzemiyor. Bir hindi olmaması gerekiyordu. Bir an önce suya

girmeliyiz, yüzemiyorsada, itiveririm suya olur biter,' demiş kafasını sallıyarak.

Ertesi gün hava çok güzelmiş. Güneş o güzelim bitkileri ısıtıyormuş. Derken ördek ana yavrularını yanına alıp, kanalın yanına gitmiş. 'Şap' diye atlamış suya. 'Rap Rap' demiş ve yavruları birbiri ardına suya atlamışlar ve boynuna kadar suya gömülmüşler. Sonra çabucak su yüzüne çıkmışlar tekrar. Derken hindi yavrusu atlamış suya.

'Bu bir hindi değil. Bakın ne kadarda güzel kullanıyor bacaklarını! Bu olsa olsa benim yavrum. Aslında çok güzel bir yavrucak. 'Rap Rap' gelin sizi ördek çiftliğiyle tanıştırayım, ama bana yakın durmaya çalışın, olur ya birileri ezmesin ve kedilere dikkat!'

Derken ördek çiftliğine gelmişler. İçerde korkunç bir gürültü varmış. Az sonra içeri girdiklerinde, iki ördek ailesinin bir yılanbalığı kafası için kavga ettiklerini görmüşler ve onlar kavga etmeye dursun, kedi kafayı almış ve kaçmış.

'İşte dünyamızın hali,' demiş ördek ana ve gagasını yalamış. 'Bacaklarınızı kullanın!' demiş ördek ana ve devam etmiş: 'Bak, yürüyorsunuz işte. Orda duran ihtiyar ördeği selamlayın. Uslu bir ördektir kendisi. İspanyol kanı taşır ve kibirlidir biraz. Gördünüz mü bacağındaki kurdelyeyi? Bu bir hayvanın alabileceği en büyük ödüldür. Bu kurdelye her insanın ve hayvanın onu tanınması için takılmıştır ve herkesin onu çok sevdiği anlamına gelir.

'Yürüyün haydi! Bacaklarınız sürtülmesin birbirine öyle! Terbiyeli bir ördek bacaklarını düzgün atar, tıpkı anaları ve babaları gibi. Hadi bakalım! Kafalarınızı kaldırıp yürüyün! Ve

derken yürümüşler. Bu arada çiftlikteki diğer ördekler kendilerine bakıp, yüksek sesle bağırmışlar.

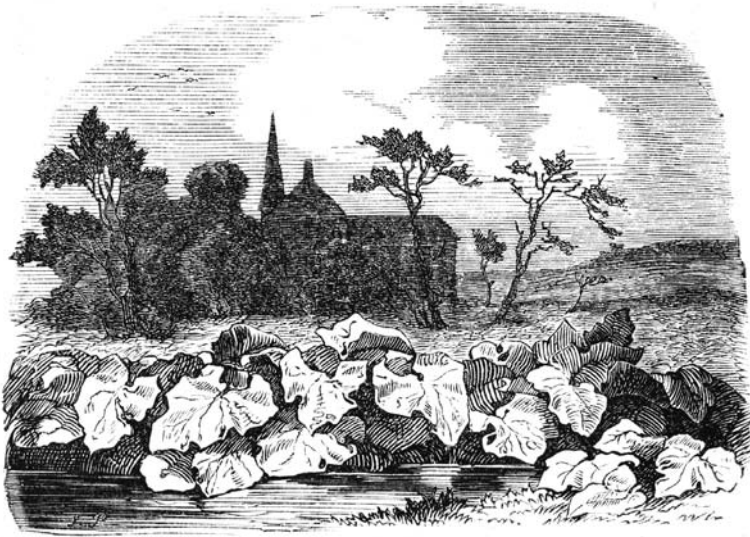
'Bakın şunlara! Alın size bir cins daha, sanki burdakiler yetmiyormuş gibi. Aman tanrım, aralarındaki o ördeğe bakın! Ne kadar da çirkin öyle! Bakın işte ona tahammülümüz hiç yok!'

Tam o arada, ördeklerden biri çirkin ördeğin üstünden uçup, ensesinden ısırmış.

'Bırak onu! Onun kimseye bir zararı yok!' demiş ördek ana.

'O çok çirkin ve iriyarı,' demiş çirkin ördeğin ensesinden ısırılan ördek.

'Ördek ananın yavrucakları çok güzel ama biri hariç,' demiş kurdeleli ihtiyar ördek.

'Yanlışınız var! Diğerleri kadar güzel olmasada, onlar kadar güzel yüzüyor ve onun zamanla güzelleşeceğini söyleyebilirim. Bütün sorun yumurtada biraz uzun süre kalması. Onun için doğal formunu almadı daha. O aslında bir erkek ördek ve o kadarda güzel oması gerekmiyor. Eminim güçlü bir ördek çıkacak ondan!'

'Diğer yavruların çok güzel. Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin. Bir yılanbalığı kafası bulursanız bana getirin!' demiş kurdeleli ihtiyar ördek.

Derken ördek ana ve yavruları kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmişler ama, yumurtadan son çıkan, iriyarı, şişman ve çirkin yavrucağın başına olmadık şeyler gelmiş, ısırılmış, itilmiş ve bol bol alay edilmiş kendisiyle hem tavuklar hemde ördekler tarafından.

'O çok büyük,' demiş ördek çiftliğindeki herkes ve bu arada hindimsi horoz yüzerek yaklaşmış yanına ve alabildiğine gagalamış çirkin ördeği. Kıpırmızı olmuş çirkin ördeğin kafası. Zavalı çirkin ördek nerde duracağını ve nereye kaçacağını şaşırılmış. Kendini ördek çiftliğinde gülünç bir durumda hissetmiş yavrucak.

Derken ördek çiftliğindeki ilk gün bitmiş ve durum daha da kötüye gitmiş. Zavalı çirkin ördek bütün ördeklerden payını almış, hatta kendi kardeşlerinden bile.

'Keşke kediye yem olsan, seni aptal kafalı,' demiş kardeşleri.

'Keşke uzaklarda olsaydın şimdi,' demiş ördek ana kendisine.

Bu arada diğer ördekler durmadan ısırılmış yavrucağı. Tavuklar bile gagalamış kendisini. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, ördeklere yem veren kız çocuk tekmeleyivermiş çirkin ördeği ve

zavalı yavrucak uçuvermiş harımın öbür tarafına. Derken ufacık kuşların yaşadığı çalıkların üstüne düşüvermiş.

'Bütün bunlar çirkin olduğum için,' diye düşünmüş yavrucak ve gözlerini kapatıp koşarak uzaklaşmış. Az sonra yabancı ördeklerin yaşadığı bir göle gelmiş. Geceyi yorgun argın orda geçirmiş. Sabahleyin yabancı ördekler uçuşurken, yeni arkadaşlarını görmüşler.

'Sen de kimsin öyle?' diye sormuşlar. Çirkin ördek etrafını dikkatle süzmüş ve elinden geldiğince nazik selamlamış onları.

'Sen oldukça çirkinsin, ama bizden biriyle evlenmeyeceğine göre, sorun yok!'

Yavrucağın aklının ucundan bile geçmiyormuş böyle birsey. Yeterki buracıkta birazcık kalıp, göl suyundan birazcık içebilsin! Tamı tamına iki gün kalmış yavrucak gölde ve derken, yumurtalarından yeni çıkmış ve çok diri iki yabancı kaz çıkıvermiş karşısına.

'Bize bak!' demişler çirkin ördeğe.

'Çok çirkinsin ve hoşumuza gidiyorsun. Bizimle beraber uçmak ister misin? Bu yakınlarda bir göl daha var. Orda uslu yabancı ördekler yaşıyor, hepsi bayan! Onlarla mutluluğunu deneyebilirsin, öyle ya çok çirkinsin! Derken 'pif..paf..' sesleri duyulmuş. Olmadık bir anda her iki kaz gölün sularına düşmüş ve az zaman sonra sular kıpkırmızı kesilmiş. Derken tekrar tekrar duyulmuş 'Pıf.. Paf..' sesleri ve diğer yabancı ördekler havada uçuşmuş. Sonra anlaşılırki, gün büyük av günüymüş. Avcılar gölün etrafında, hata ağaçların üstünde saklanmış olur olmaz ateş ediyorlarmış. Mavimsi barut dumanları ağaçların arasında ve

gölün üstünde bir bulut gibi asılıvermiş gökyüzünde. Avcı köpeği çamurlarda sürüne sürüne göle girmiş ve aniden çirkin ördekle burun buruna gelmiş. Çirkin ördek saklanırken, köpek dilini uzatıp, dişlerini göstermiş. Korkudan nasıl saklanacağını düşünürken çirkin ördek, köpek beklenmedik bir anda sahibine dönmüş.

“Aman tanrım!” Çirkin ördek içini çekmiş ‘O kadar çirkinim ki, bir köpek bile beni ısırarak istemiyor.’

Olduğu yerde kalır yavrucağı. Akşama doğru yola koyulur, vadileri ve tarlaları olmadık bir rüzgarlı havada geçip, çok mu çok ahşap bir çiftliğe gelir. Öylesine ahşap bir çiftlik ki, çiftliğin kendisi bile ne zaman yıkılacağını bilmezmiş. O müthiş rüzgarda yerlere tutunurken, rüzgar çiftliğin kapısını aralamış ve çirkin ördek yavaşça içeri girmiş.

Çiftlikte kedisi ve tavuğu olan ihtiyar bir kadın yaşıyormuş. Oğlum adını verdiği kedi iplik dokurmuş ve iplik topu gibi yuvarlanırmış. Tavuğun ise bilmedik kısa bacakları varmış. İhtiyar kadın bu yüzden tavuğuna ‘bacaksız’ dıyormuş. Tavukcağız iyi yumurta yumurtluyormuş, bu yüzden de ihtiyar kadın onu çocuğu gibi seviyormuş. Sabahleyin misafirlerini farketmişler. Kedi bağırp dişlerini göstermiş, tavuk ise bağırmış.

‘Neler oluyor burda!’ demiş ihtiyar kadın ve etrafına bakmış, gözleri kötü görsede, çirkin ördeği, yolunu kaybetmiş, şişman bir ördeğe benzetmiş.

‘Güzel bir av! Artık ördek yumurtalarımda olacak. Aman tanrım bu erkek bir ördek olmasın! Deniyelim, demiş ve ördeği üç hafta

boyunca yumurtaya oturtmuş, ama yumurtalar birtürlü gelmemiş.’

Kedi evin efendisi ve tavuk ise evin hanımı: ‘Biz ve dünya’ diyorlarmış kendilerini büyüterek. Çirkin ördek, farklı düşünmek de var demiş, ama tavuk bu sözlere içerenmiş.

‘Yumurtlar mısın? Hayır! O halde kapa çeneni!’ demiş tavuk çirkin ördeğe.

‘İplik yapmayı bilir misin? Hayır! Konuşma adam gibi insanlar konuşurken.’

Çirkin ördeğin neşesi hayli bozulmuş ve dışardaki o güzelim havayı ve güneşin sıcaklığını düşünmüş. Canı çekmiş o güzelim suların üstünde uçmayı. ‘Yumurta yapmaktan başka işe yaramazsın. Bilir misin o güzelim suların üstünde uçmanın ne demek olduğunu?’ demiş çirkin ördek tavuğa.

‘Evet, iyi bir eğlence. Çıldırдың mı sen? Kedi bizim en iyi bilenimizdir. Sor bakalım canı suların üstünde uçmak istiyor mu?’ diye sormuş tavuk.

‘Sanırım beni anlamadınız,’ demiş çirkin ördek.

‘Evet anlamadık seni! Peki kim anlıyacaktı seni? Sen kediden ve hanımımızdan daha çok şey bilemezsin, beni hesaba hiç katmıyalım. Büyütme kendini öyle! Seni bu halinle de olsa teşekkür et!’

‘İçinde bulunduğun bu salondan ve etrafındakilerden birşeyler öğren! Hayır hayır sen bir aptalsın ve seninle beraber olmak hoş değil! Bana inanabilirsin! Sana hoş olmuyan şeyler söylüyorum. Seni eleştirenlerden arkadaş bulmaya çalış. Ne güzel, yumurtaya oturmuşken birşeyler öğreniyorsun işte!’ demiş tavuk.

'O büyük dünya ya çıkmak istiyorum,' demiş çirkin ördek.
'Buyrun,' demiş tavuk ve derken çıkmış içerden çirkin ördek.
Sulara dalarak uçmuş. Nedense artık, çirkinliğini görmemiş diğer kuşlar ve bu arada sonbaharın geldiğini görmüş. Ormandaki ağaç yaprakları sararmış ve rüzgar onları savurup duruyormuş gökyüzünde. Havalar iyice soğumuş ve tilki tepenin üstünde durmadan üşüdüğünü haykırıyormuş. Dolu ve kar yüklü bulutlar gökyüzünde kışı beklerken, çirkin ördek bu soğuk havadan hiç hoşnut değilmiş. Bir akşam, güneş batışından hemen sonra, çalılıarın arasından bir sürü kuş havalanmış. Çirkin ördek böylesine güzel kuşları daha önce hiç görmemiş, uzun, beyaz ve parlak kanatlı kuşlar. Bu kuşların kuğular olduğunu anlamış. O kadar yüksek uçuyorlarmış ki! Çirkin ördek durmadan etrafını dolanıp, onları seyretmiş. Daha sonra onların sıcak ülkelere, açık göllere uçtuğunu öğrenmiş. Bu güzel kuşlar gözden kayıpolunca, dalmış çirkin ördek sulara ve tekrar çıkmış. Tanımadığı bu kuş türü çok hoşuna gitmiş. Onları kıskanmamış ama, onlar gibi olmamanın ne kadar güzel birşey olduğunu düşünmüş. Keşke ördekler beni aralarında barındırabilseydi. 'Zavalı çirkin ördek,' demiş kendi kendine ve derken soğuk bir kış basmış. Donmamak için durmadan yüzmüş çirkin ördek gölde. Geceleri sığındığı delik zaman geçtikçe daha da donmuş. Buzlarda donup kalmamak için, sürekli bacaklarını kullanmış yavrucak. En sonunda donuvermiş göl sularında. Ertesi gün bir köylü yavrucağı görmüş, ayak topuğuyla buzları kırıp, çirkin ördeği evine, hanımına götürmüş. Çirkin ördek tekrar canlanmış ve evin çocukları onunla oynamaya başlamış. Ama çirkin ördek başına

kötü şeyler geleceğinden korkmuş. Korkudan fırlamış yerinden ve uçup süt tenceresinin içine oturmuş. Sütler etrafa sıçramış. Kadıncağz korkudan bağırınca, yavrucak tekrar uçup, mutfaktaki tereyağı fıçısına oturmuş. Nasıl bir görüntü öyle! Kadıncağz bağıra çağıra kovalamış yavrucağı elindeki maşayla. Derken çocuklar güle oynaya bağırıp koşturmuş çirkin ördeği yakalamak için. İyi ki dış kapı açılmıç. Yavrucak dışarda yağın karların içine atmış kendisini. Bütün bu zorlukları anlatmak o kadar zor ki, anlamak için böylesi bir kışı yaşamak lazımmiş. Çirkin ördek bütün kış boyu göldeki kamışların arasında saklanmış. Sıcak güneş tekrar doğunca, çöl kuşları tekrar ötünce, ilkbahar gelmiş. Derken daha güçlü kanatlarını açıp uçmuş. Az zaman sonra güzel çiçeklerin koktuğı vadilerin su kanallarıyla birleştiğı, henüz çiçekleri yeni açmış bir elma bahçesine gelmiş yavrucak. Her tarafta bir ilkbahar canlılığı varmış ve bir anda karşısına tüylerini çırpıp nazikçe yüzerek gelen çok güzel üç beyaz kuğu kuşu çıkıvermiş. Çirkin ördek hayranı olduğı bu kuşları önceden tanıyormuş.

‘Uçup, size geliyorum değerli kıraliyet kuşları! Umarım çirkin ve yanınıza gelmeye cesaret ettiğim için beni öldürmek istiyeceksiniz. Olsun, ördekler, tavuklar, kız çocuğı ve acımasız soğuk kışlar öldüreceğine, sizin beni öldürmeniz daha doğru olur,’ demiş ve o güzel kuşların yanına gitmiş.

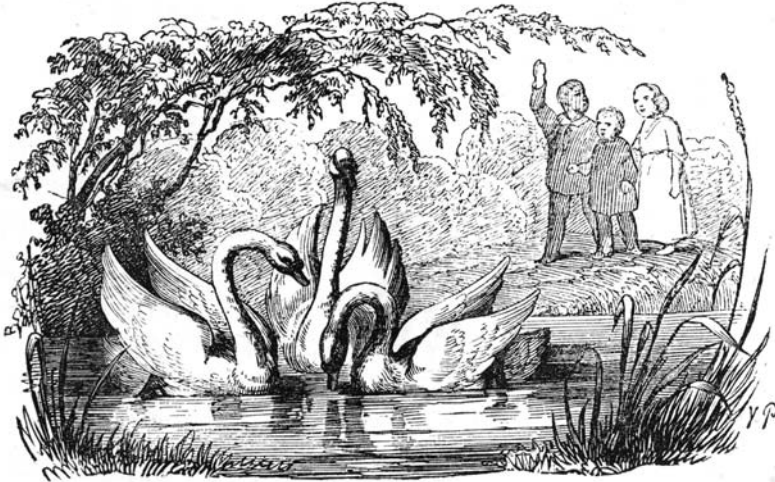
‘Hadi öldürün beni,’ demiş ve kafasını suya indirmiş. Bu arada sudaki resmini görmüş. O çirkin, karamsı ve şişman bir ördek değil, bir kuğunun ta kendisi. Bütün zorlukları unutup, mutlu bir geleceğe bakmaya başlamış yavrucak. Diğer leylekler etrafında

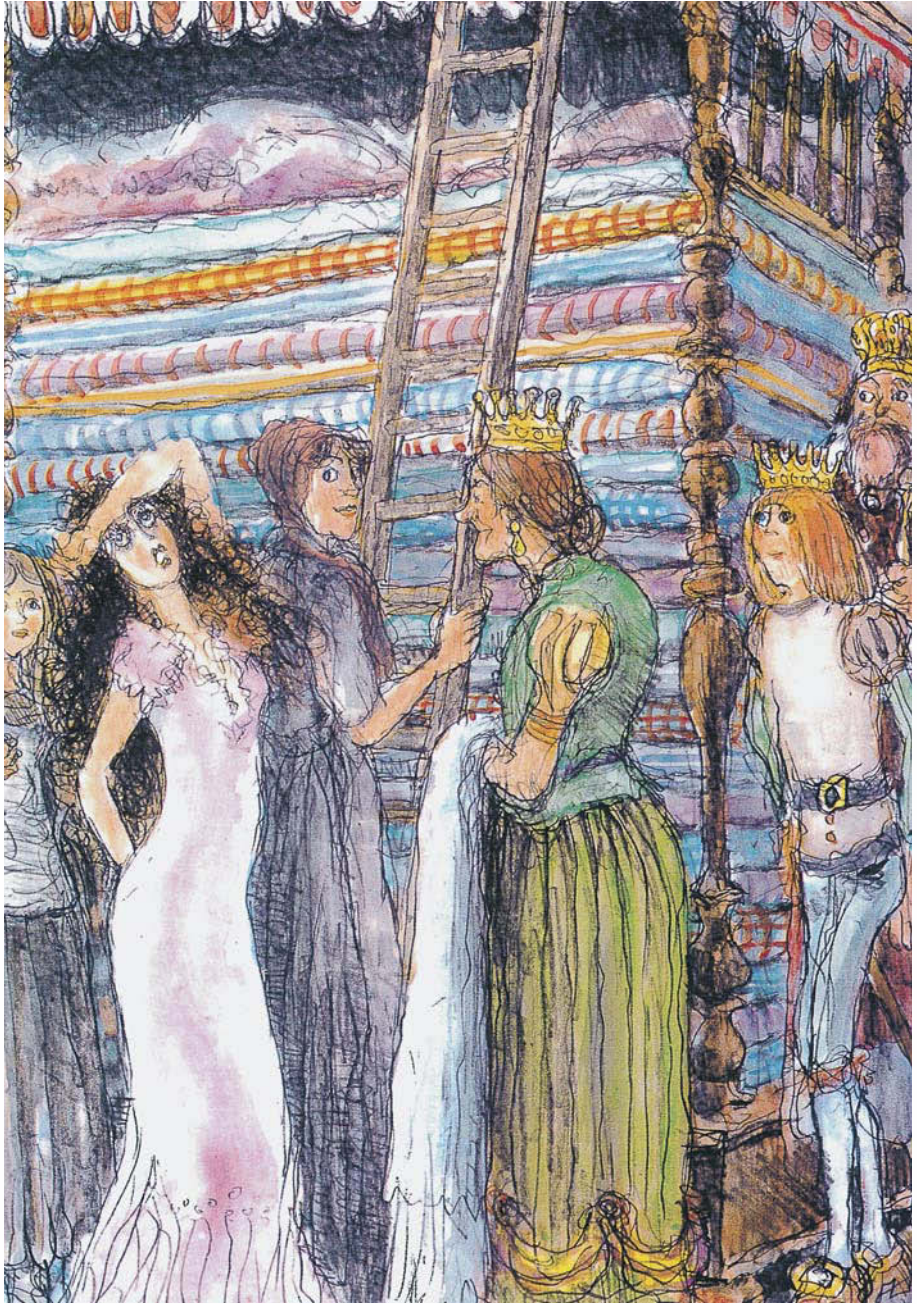
dolaşıp, okşamışlar yavrucağı. Derken bir gurup çocuk kuğulara yem vermeye gelmiş.

'Bakın, yeni bir kuğu daha gelmiş' demişler ve koşup durmuş çocuklar kuğu ailesinin etrafından ve bol bol ekmek ve pasta atmışlar güzel kuşlara hep bir ağızdan bağırarak:

'O yenisi en güzeli, ne kardar da genç ve güzel öyle!'

Derken yavrucak gagasını kanatlarının altına alıp, kendini çok mutlu hissetmiş, ama hiç gururlu değil, öyle ya iyi bir yürek kendini hiç gururlu hissetmezmiş! Başına gelmedik şeyleri düşünüp, şu an en beğenilen kuş olmanın mutluluğunu yaşıyormuş. Kıyıdaki papatyalar kendisini kutlarcasına uzanmış ve güneş alabildiğine ısıtmış zarif yavrucağı. Az sonra kanatlarını germiş ve bütün içtenliğiyle: 'Bukadar mutluluğu çirkin bir ördekken hiç düşünmemiştim,' demiş.

Bezelyenin üstündeki prenses

Günün birinde gerçek bir prensesle evlenmek isteyen bir prens varmış. Derken gerçek bir prensesi bulmak için bütün dünyayı dolaşmış prens, ama her yerde önüne olmadık sorunlar çıkmış, varmış prensesler olmasına da, hepsinin prenseslikle uyuşmayan bir tarafları varmış. Derken büyük bir pışmalık içinde saraya tekrar dönmüş, öyle ya amacı gerçek bir prensesle evlenmekmiş. Bir gece olmadık bir fırtına kopmuş, gökyüzü gürlemiş, şimşekler çakmış ve yağmur dolusu bulutlar hüngür hüngür boşalmış. Korkunç bir gece! Derken şehrin kapısı çalınmış. İhtiyar kiral kapıyı açmaya gitmiş. Kapının hemen öbür tarafında bir prenses bekliyormuş. Aman tanrım! Yağmur ve o acımasız fırtına neler yapmış öyle o zarif bedene! Yağmur suları prensesin saçlarından, yanaklarından akıp, ayakabılarının uçlarından girip, topuklarından çıkıyormuş ve derken kızcağız gerçek bir prenses olduğunu söylemiş ihtiyar kırالا.

‘Yakında öğreniriz!’ diye geçirmiş ihtiyar kiralıçe içinden ve hiç bir şey söylemeden yatak odasına gitmiş. Yatak döşemelerini bir kenara koyup, döşeğin altına bir bezelye taneciği yerleştirmiş ve ve onun üstüne yirmi döşek koymuş. Yirmi döşeğin üstüne ise iyisinden yirmi yorgan koymuş. Ve bu yatakta sabahlamış prenses. Sabahleyin sormuş ihtiyar kiralıçe perenses:

‘İyi uyudun mu?’

‘Çok berbat!’ demiş prenses ve: ‘Tek gözümü bile kapatmadım

gece boyunca. Tanrı bilirki, ne vardı yatağımın altında!? Çok sert bir şeyin üstünde yatmış olmalıyım ki, her tarafım morarmış gibi! Çok korkunç!

Derken ihtiyar kral ve kraliçe bu zarif kızın gerçek bir prenses olduğunu anlamış. Öyle ya, nede olsa yirmi döşeğin ve yorganın altına yerleştirilmiş bir bezelyeyi hissetmiş kızcağız. Aradan çok zaman geçmeden, prens prensesle evlenmiş, o minicik bezelye kraliyet müzesine kaldırılmış ve halende orda, eğer birileri almadıysa. Alın size gerçek bir masal.

Çakmak

Bir köy yolunda bir asker marşlıyarak geliyormuş: Bir iki! Bir iki! Sırtında çantası ve kılıfında kılıcıyla savaştan dönüyormuş eve. Derken bir cadıyla karşılaşmış yolda. Cadı o kadar tuhafmış ki, alt dudakları göğsüne kadar uzunmuş.

‘İyi akşamlar asker! Kılıcın ve çantan ne kadar da güzel öyle! Sen gerçek bir askersin! Sahip olmak istediğin kadar paran olacak..’

‘Teşekkürler cadı kadın,’ demiş asker.

‘O büyük ağacı görüyor musun?’ demiş cadı kadın ve hemen yanında durdukları ağacı göstermiş. Bu ağacın bir deliği var, üstüne çıkarsan görürsün, sonra da yavaşça dibine ineceksin. Kemerine bir ip bağlıyacağım ve bağırdığın zaman seni çekip çıkaracağım..’

‘Ne yapacam orda?’ diye sormuş asker.

‘Paraları getireceksin,’ demiş cadı: ‘Ağacın dibine girdiğinde, yüz lambanın yandığı ve gayet aydınlık, kocaman bir koridorda bulacaksın kendini. Derken anahtarları üstünde üç kapı göreceksin. Birinci odaya girdiğinde, ortada, üstünde bir köpeğin oturduğu, kocaman bir sandık göreceksin. Köpeğin çay fincanları büyüklüğünde bir çift gözü var, ama sen hiç ilgilenme onunla. Sana mavi kareli önlüğümü vereceğim. Önlüğümü yere serip, köpeği cesurca alıp üstüne oturtacaksın, sonra sandığı açıp ve istediğin kadar para alacaksın, ama hepsi bakır para! Gümüş

para istiyorsan, bir sonraki odaya gireceksin. Ama orda da gözleri değirmen taşı büyüklüğünde bir köpek var. Köpekle hiç ilgilenme! Onu önlüğüme oturt ve istediğin kadar para al! Ama altın para istiyorsan, taşıyabileceğin kadar alabilirsin. Bunun için üçüncü odaya girmen gerekiyor! O odadaki para sandığına oturan köpeğin gözleri kule büyüklüğünde ! O asıl bir köpek, bundan emin olabilirsin, ama sen onunla hiç ilgilenme. Onu benim önlüğüme oturtursan sana birşey yapmaz. Sonra da istediğin kadar altın al sandıktan.'

"Güzel,' demiş asker: 'Peki senin bu işte payın ne? Bir payının olabileceğini düşünüyorm da!'

'Hayır!' demiş cadı: 'Tek kuruş bile istemiyorum: 'Bana, ninemin en son ordayken unuttuğu çakmağı getireceksin.'

'Öyle ise bağla ipi,' demiş asker.

'İşte ip. Bu da benim mavi önlüğüm,' demiş cadı.

Ve derken ağaca tırmanmış asker. Sonra da yavaşça bırakmış kendini ve cadının dediği yüz lambanın aydınlattığı koridora inmiş.

Birinci kapıyı açmış: Abuu o çay fincanı kadar büyük gözleri olan köpek askere bakmış.

'Sen sevimli bir köpeksin,' diyip köpeği kaldırmış ve önlüğün üstüne bırakmış, çepelerini bakır paralarla doldurup, sandığı tekrar kapatmış ve köpeği tekrar üstüne koymuş. Ordan ikinci odaya geçmiş: Uhhaaaa, orda gözleri değirmen taşı kadar büyük köpek oturuyormuş.

'Bana fazla bakma gözlerin ağırır,' demiş asker ve aldığı gibi köpeği cadının önlüğüne koymuş. O kadar çok gümüş parayı

görünce, ceplerindeki bütün bakır paraları boşaltıp, yerine gümüş paraları doldurmuş. Yetmiyormuş gibi çantasını da doldurmuş. Derken üçüncü odaya geçmiş. Hayırrr, çok iğrenç! Burdaki köpeğin gözleri gerçekten kule kadar büyükmüş ve bu kocaman gözler değirmen taşı gibi dönüyormuş köpeğin kafasında.

'İyi akşamlar,' demiş ve böylesi büyük bir köpeği ilk kez gördüğü için, şapkasını çıkarmış. Köpek askere pek bakmadığı için, asker onu aldığı gibi yere koymup, sandığı açmış. Aman tanrım! Nekadar da altın varmış öyle! Bu kadar parayla bütün kopenhag'ı, bütün pastacı kadınların şekerlemelerini, bütün oyuncak askerleri, dünyanın bütün kaymak ve salıncaklarını alabileceğini düşünmüş. Gerçekten çok para!

Derken asker cep ve çantasındaki bütün gümüş paraları fırlatıp, ceplerini, çantasını, şapkasını ve çizmelerini altın paralarla doldurmuş. Öyle ki, yürümekte zorlanmış. Artık zenginim diyip, köpeği yerine koymuş, kapıyı kapatmış ve cadıya kendisini çekmesi için bağırılmış.

'Beni yukarı çek, seni ihtiyar cadı!'

'Çakmağı aldın mı yanına?' sormuş cadı.

'Doğru,' demiş asker: 'Unutmuşum.' Ve dönüp, almış çakmağı.

Cadı askeri yukarı çekmiş. Cepleri, çantası, şapkası ve çizmeleri altın para dolu asker tekrar gelmiş yolun üstüne.

'Ne yapacaksın bu çakmağı?' diye sormuş asker.

'Sana ne?' demiş cadı: 'Artık çok paran var, ver bana o çakmağı!'

'Bana çabucak söylemezsen kılıcımı çeker ve kafanı keserim!'

'Hayır söylemem!' demiş cadı. Asker kafasını kesmiş cadının. Kadıncağız yerlerde kalıvermiş. Asker bütün paraları

cadının önlüğüne bağlayıp, çakmağı cebine atıp, şehrin yolunu tutmuş.

Asker, meyhanesi harika, güzel bir şehre gelmiş. Meyhaneye gelir gelmez, en güzel odayı ve en çok sevdiği yemekleri emretmiş. Öyle ya, artık çok zengin!

Askerin çizmelerini fırçalıyan hizmetçi, çizmelerin ağaların çizmelerine çok benzediğini söylesede, asker ertesi gün yeni çizmeler ve giysiler almış. Askere zengin bir ağa gibi davranıyormuş herkes artık. Ona şehrin güzelliklerini göstermişler, kralı ve güzel prensesi anlatmışlar.

‘Onu nasıl görebilirim?’ diye sormuş asker.

‘Onu görmek çok zor,’ demiş herkes: ‘Prenses, etrafı bir sürü

duvar ve yüksek kulelerle çevrili, bakırdan bir sarayda yaşıyormuş. Kıraldan başka yanına kimse gitmeye cesaret etmiyormuş. Sebebi, bir falcı kadının, prensesin yanında bir cılız askerle evleneceğini söylemesi ve bu kıralın hiç hoşuna gitmiyormuş.

‘Onu görmek isterim,’ diye düşünmüş asker.

Asker çok güzel bir hayat yaşıyormuş, tiyatroya gidiyor, kralın bahçesini geziyor ve fakir çocuklara para dağıtıyormuş. Bütün bunlardan çok memnunmuş. Eskiye düşünerek, parasızlığın ne demek olduğunu iyi biliyormuş. Artık parası, güzel elbiseleri, arkadaşları ve kendisine iyi davranılan zengin biriymiş. Ama hergün para harcayıp, kuruş kazanmadığı için, iki kuruşu bile kalmamış. O çok sevdiği odasından uzaklara, çatı katında bir odaya taşınmış. Artık kendi çizmelerini kendisi temizliyor, yırtıklarını kendisi diyor ve çok merdiven olduğu için hiç bir arkadaşı onu ziyarete gelmiyormuş.

Geceleri çok karanlıkmuş ve bir mum alacak parası yokmuş. Derken aklına cadının yardımıyla indiği ağaç kökünden çıkardığı çakmağın filitresi gelmiş, çakmağı çabucak bulmuş ve çakar çakmaz kıvılcımların arasından gözleri çay fincanı büyüklüğündeki köpekek çıkmış askerin hemen önüne ve:

‘Bir arzunuz mu vardı efendim?’ diye sormuş.

‘Ne dedin?’ demiş asker: ‘İlginç bir çakmak! Yani ben şimdi arzuladığım her şeyi alabilir miyim? Bana para bul!’ demiş asker ve aniden kaybolmuş köpek. Fazla zaman geçmeden, ağzında bir torba altınla dönmüş. Böylelikle asker çakmağın değerini anlamış. Çakmağı bir kere çaktığında bakır paralı sandığın üstünde oturan

köpek, iki kere çaktığında gümüş paralı sandığın üstünde oturan köpek ve üç kere çaktığında altın paralı köpek geliyormuş.

Derken asker tekrar iyi elbiseler giyinmiş, o güzel odalara dönmüş, o sevecen arkadaşları kendisini tekrar aramış!

Prensese kimsenin yaklaşmaması yalan olmalı, diye düşünmüş asker kendi kendine. Öyle ya herkes onun çok güzel olduğunu söylüyormuş. Bakır sarayın büyük kulelerinin ardında yapayalnız kaldıktan sonra, ne anlamı olurki o güzelliğin, diye geçirmiş içinden. 'Nerde benim çakmağım?' demiş asker ve çakmış çakmağı. Gözleri çay fincanı kadar büyük köpek hemencik çıkıvermiş ortaya.

'Biliyorum! Vakit geceyarısını geçti,' demiş asker: 'Ama ben bütün içtenliğimle prensesi istiyorum, sadece bir saniye!' Köpek çabucak çıkmış kapıdan, daha asker olacakları düşünmeden, köpek belinde herkesin kendisine gerçek bir prenses diyebileceği, güzel mi güzel prensesle içeri girmiş. Asker prensesi öpmeden edememiş. Ne de olsa gerçek bir asker!

Derken köpek prensesi tekrar götürmüş. Sabahleyin, kral ve

kıraliçe çaylarını içerken, prenses çok tuhaf bir rüya gördüğünü, rüyada bir köpeğe bindiğini ve bir askerin kendisini öptüğünü anlatmış.

‘Güzel bir hikaye!’ demiş kıraliçe.

Bunun gerçek bir rüya olup olmadığını anlamak için, ihtiyar bir cariyenin bir sonraki gece prensesin yatağında nöbet tutmasına karar verilmiş.

Asker prensesi çok özleyince, köpek tekrar saraya gidip, prensesi aldığı gibi kaçmış. Ama ihtiyar cariyeye su terliklerini giyip, peşinden koşmuş, köpeğin büyük bir eve girdiğini görünce, bir tebeşirle kapıya bir haç işareti çizmiş. Aradan çok zaman geçmeden köpek prensesi tekrar yatağına bırakmış. Derken köpek askerin kapısındaki haç işaretini görmüş ve şehrin bütün kapılarına aynı işareti çizmiş. Böylelikle cariyeye hangi kapı olduğunu bulamayacakmış.

Sabah erkenden kıral, kıraliçe, ihtiyar cariyeye ve sarayın bütün askerleri prensesin akşam getirildiği evi görmeye gelmiş.

‘İşte orası!’ demiş kıral haç işaretli ilk kapıyı görünce.

‘Hayır orası, tatlı kocacığım!’ demiş kıraliçe ve haç işaretli bir diğer kapıyı göstermiş.

‘Orda burda!’ demiş herkes ve bu sonuçla evi bulamayacaklarını söylemişler.

At arabası sürmekten öte çok şey bilen kıraliçenin iyi bir fikri varmış. Kıraliçe eline bir altın makas alıp, ipekten bir kumaş parçası kesip, güzel bir torba dikmiş. Sonrada torbaya buğday doldurup, ufacık bir delik koyup, prensesin beline bağlamış. Böylelikle prensesin nereye götürüldüğü anlaşılacakmış.

Bir sonraki gece, köpek tekrar gelmiş, prensesi beline alıp, kendisini çok seven, onunla evlenmek için prens bile olmak isteyen askere götürmüş.

Köpek, buğdayların yerlere nasıl aktığını görmeden, prensesi saraydan alıp, askerın kaldığı evin penceresinin önüne gelmiş ve duvarı tırmanarak pencereden içeri girmiş. Sabahleğın kıral ve kıralıçe kızlarını kimin kaçırdığını anlamış ve askeri nezarete atmışlar.

Uhha! Nezaret çok karanlık ve cansıkıcıymış: ‘Yarın asılacaksınız!’ demiş ordaki herkes. Korkunç, derken çakmağın meyhanede unuttuğunu hatırlamış asker. Derken asker pencere parmaklıkları arasından halkın kendisini asılırken görmek için şehrin dışına koşturduğunu görmüş . Bu arada askerlerin marşladığını ve davul sesleri duymuş. Herkes koşturup dururken, ayaklarında yırtık terlikli ve üstünde kurşun geçmez bir deri olan ve dört nal koşan bir ayakapçı çocuk görmüş asker.

‘Hey ayakapçı çocuk! Acele etmene hiç gerek yok!’ demiş asker çocuğa: ‘Ben burdan çıkmadan birşey olmaz. Koşup ordaki evden çakmağın getirir misin? Sana para vereceğim! Ama elini çabuk tutman lazım!’ Ayakapçı çocuk dört parayı yeterli görüp, çabucak getirmiş çakmağı. Gelelim biz askerın ondan sonra yapacaklarına! şehrin hemen dışında, etrafını yüzbinlerce insanın sardığı büyük bir darağacı hazırlanmış. Kıral ve kıralıçe o güzel tahtlarına oturmuşlar ve hemen karşılarında hakim ve danışmanları oturuyormuş. Bu arada asker darağacının merdivenine çıkmış bile, ama ipi kafasına geçiriyorlarmış ki, cezasını çekmeden önce bir günah çıkarmak istediğini ve bu isteğinin yerine getirilmesini

istemiş. Birde bu dünyadaki son pipomu içmek istiyorum, demiş.

Kıral, askerın bu isteğine hayır dememiş. Derken asker çakmağını bir, iki, üç kere çakmış ve bir anda her üç köpek aniden çikevermiş ortaya. Gözleri çay fincanı kadar büyük köpek, gözleri değirmen taşı kadar büyük köpek ve gözleri kule kadar büyük olan köpek.

'Hadi! Asmamaları için bana yardım edin!' demiş asker. Derken köpekler savcı ve danışmanlarına saldırmış. Kimin burnundan, kiminse bacağından tutup, havaya fırlatmışlar ve yere düşüp parçalanmış hakim ve danışmanları.

'Beni değil!' demiş kıral ama büyük köpek kıralı ve kıraliçeyi aldığı gibi yerdekilerin üstüne atmış. Askerler korkmuş ve halk: 'Küçük asker kıralımız ol ve prenses senin olsun!' diye bağırılmış.

Derken askeri kıralın arabasına bindirmişler ve her üç köpek önden dansederek: 'Yaşasın!' diye bağırılmış. Küçük çocuk ise ıslık çalarak askeri tanıştırmış halkla. Çok geçmeden prenses bakır saraya dönmüş ve kıraliçe olmuş. Bütün olanlar çok hoşuna gitmiş prensesin. Düğün sekiz gün sürmüş ve köpekler düğün sofrasına oturup, büyük gözlerini göstermişler.

Bülbül

Bilirsin ya, Çin deki imparator çinlidir ve etrafındaki herkes çinlidir. Bundan çok yıllar önce, zaten bunun için bu hikaye dinlemeye ve unutulmamaya değer. Bu imparatorun dünyada eşi olmuyan, güzel mi güzel bir sarayı varmış. Diğer saraylardan oldukça farklı, porselen ve diğer değerli eşyalardan oluşuyormuş. O kadar güzel olduğu kadar, çılgın bir saraymış, ona dokunmak için iyice tedbir almak gerekiyormuş. Sarayın bahçesinde birbirinden güzel çiçekler varmış. Bu çiçeklere asılı gümüş çanlar varmış. Çiçekler dikkatleri çekmek için çanlıyormuş. Doğrusu imparatorun bahçesindeki herşey büyük bir titizlikle ayarlanmış ve bahçıvan bile bahçenin nerde bittiğini bilmiyormuş. Daha yürümek isteyenler, uzun ağaçlı ve derin göllü bir ormanda buluyorlarmış kendilerini. Orman, çok mu çok derin ve masmavi bir denizle bitişikmiş. Büyük gemiler ağaç dalları altından geçiyor ve bu dallarda çok mu çok güzel türküler söyleyen bir bülbül yaşıyormuş. Bülbül o kadar güzel söylüyormuş ki, işi gücü olan fakir balıkçı bile parmağını kıprdamadan saatlerce dinliyormuş onu. Akşamları, balık ağlarını toplarken bile sürekli dinliyormuş fakir balıkçı bülbülü.

'Aman tanrım ne güzel bir ses!' diyormuş balıkçı ve işine koyulup, bülbülü unutuyormuş. Ertesi gün, denize tekrar açıldığında, aynı şeyi tekrarlıyormuş:

'Aman tanrım ne güzel bir ses!'

Dünyanın her köşesinden imparatorun sarayına misafirler gelirmiş ve hayretler içinde seyredelermiş sarayı ve bahçeyi. Akşamları bülbülü dinlediklerinde:

‘En güzeli!’ diyorlarmış.

Misafirler ülkelerine döndüklerinde, büyük bir zevkle anlatıyorlarmış sarayı, bahçeyi ve bülbülü. Derken yazarlar kitaplar yazmış imparatorun şehri, sarayı, bahçesi ve bülbülü hakkında. Ama bülbül bu kitapların hep baş sayfalarında olmuş. Sairler o derin göllü, ormanda yaşayan bülbül için şiirler yazmışlar. Derken bu kitaplar dünyayı dolaşmış ve bunlardan bir kaçı imparatorun eline geçmiş.

İmparator altın sandalyesine oturup, kitapları tekrar tekrar okumuş. Okudukça kafasını memnuniyetlikle salayıp, gurur duymuş.

Ama nedense herkes: 'En güzeli bülbül,' yazmış.

'Ne demek bu?' demiş imparator: 'Güzel ama ben bu bülbüle ilgili hiç birşey bilmiyorum. Benim imparatorluğumda, özellikle bahçemde, böyle bir şey var mı? Demeki okuyarak bilmek gerekiyor böyle şeyleri.'

Derken imparator vezirini çağırması yanına. Öyle bir vezirki kendisi, kendilerinden daha düşük rütbeli birileri birşey sorduğunda yada söylediğinde, 'Tüü' cevabı verirmiş ve bu 'Tü' hiçbir anlam taşımıyormuş.

'Benim değerli bülbül adında bir kuşum varmış,' demiş imparator ve: 'Bu kuşun benim imparatorluğumun en değerli şeyi olduğu söyleniyor. Niçin şimdiye kadar bu kuşla ilgili birşey söylemedin bana?'

'Şimdiye kadar böyle birşey duymadım,' demiş vezir: 'Sarayın böyle bir şeyden haberi yok.'

'Ben o kuşun bu akşam buraya gelip, bana türkü söylemesini istiyorum,' demiş imparator: 'Bütün dünya bana ait ve benim bilmediğim bir şeyi konuşuyor.'

'Şimdiye kadar böyle birşey duymadım' demiş vezir ve: 'Onu arayıp bulacağım.'

Ama nerde bulacaktı? Derken vezir sarayın bütün merdivenlerini inmiş çıkmış, koridorları, salonları dolaşmış, önüne çıkan herkese sormuş, ama hiç kimsenin böyle bir kuştan haberinin olmadığını duyunca, imparatora tekrar gelip, bu kuşun bazı yazarların abartması olduğunu söylemiş.

'Değerli imparatorum, yazılan her şeye inanmayın. Bu bir buluş. Bu buluşlara siyah sanat derler.'

‘Ama benim bu okuduğum kitap çok değerli Japonya imparatorluğu tarafından gönderilmiş ve içeriği yalan olamaz. Ben bu bülbülü dinlemek istiyorum! O burda olacak bu akşam! Bu bir emirdir! Bu kuşu bu akşam buraya getirmediğiniz taktirde, sarayın bütün çalışanlarını akşam yemeğinden sonra midelerinden dövdüreceğim,’ demiş imparator.

‘Psing...Pe,’ demiş vezir, derken tekrar koşturmuş sarayın merdivenlerinde, koridorlarında ve salonlarında peşinde saray çalışanlarının yarısıyla. Öyle ya, hiç birinin yemekten sonra midelerinden dövülmeye niyeti yokmuş. Herkes, bütün dünyanın tanıdığı bu tuhaf bülbülü sormuş birbirinden. Ve nihayet bu kuşla ilgili birşeyler bilen, mutfakta çalışan zarif bir kızla konuşmuşlar.

‘Aman tanrım o bülbül! Onu iyi bilirim. Harika türküler söyler o!’ demiş küçük aşçı kız: ‘Her akşam bu sofradan zavallı ve hasta anneme yemek götürürüm. Annem sahilin orda bir evde kalır, dönüşte hep yorgun olurum ve ormanda dinlenirken bülbülü dinlerim. Gözlerim yaşarır, annemin beni öptüğünü hissederim onu dinlerken.’

‘Küçük aşçı kız,’ demiş vezir: ‘Sana bu mutfakta süresiz iş vereceğim ve birde sana imparatoru yemek yerken göstereceğim eğer bizi bülbülün yanına götürürsen. Bu kuşu en son bu akşam bulmak zorundayız!’

Derken hep beraber ormana, bülbülün olduğu yere gitmişler. Saray çalışanlarının yarısı katılmış arama çalışmalarına. Yavaş yavaş gidiyorlarmış ki, bir inek murlamış.

‘O!’ demiş vezir: ‘İşte bulduk! Ne kadar da güçlü bir sesi varmış öyle. Doğrusu bana hiç yabancı gelmedi bu ses.’

'Hayır o bir inek murlamasıydı,' demiş küçük aşçı kız: 'Daha uzakta gideceğimiz yer.'

Derken kurbağların bağırdığı bir gölcüğü geçiyorlarmış.

'Çok güzel!' demiş vezir: 'İşte duydum onu, sesi tıpkı küçük kilise çanları gibi.'

'Hayır, onlar kurbağan!' demiş küçük aşçı kız ve içinden bülbüle yaklaştıklarını geçirmiş. Ve az sonra bülbülün sesi duyulmuş:

'İşte o!' demiş küçük aşçı kız: 'İşte orda! demiş ve ağaç dalındaki küçük kumral kuşu göstermiş.

'Doğru mu?' sormuş vezir: 'Ben böyle birşey olduğunu beklemiyordum. Sıradan bir kuş bu! Suratsız insanlara baka baka, yüzündeki renkler bitmiş!'

'Küçük bülbül!' diye bağırmış küçük aşçı kız: 'İmparatorumuz sizi istiyor bu gece, sesinizi dinlemek istiyor.'

'Seve seve,' demiş bülbül ve hertarafı aydınlatırcasına türküler söylemeye koyulmuş.

'Tıpkı ufak cam çanları gibi,' demiş vezir: 'O küçücük gagasına bakın, nasılda oynatıyor öyle! Bu kuşu şimdiye kadar bilmememiz ne kadar tuhaf. Eminim bu kuş sarayın yeni şöreti olacak.'

'İmparatorumuz için tekrar söyliyeyim mi,' sormuş bülbül ve imparatoru kalabalığın arasında sanmış.

'Güzel bülbülüm!' demiş vezir: 'Sizi bu gece imparatorumuza götürme mutluluğu içindeyim ve siz o güzel sesinizle onu doyusıya eğlendireceksiniz. Bu bizim için büyük bir mutluluk.'

'Güzel türkülerimi bu yeşil ormanda söylerim,' demiş bülbül, ama imparatorun kendisini çok istediğini duyunca gitmiş saraya.

Saraya geldiklerinde her şey büyük bir titizlikle hazırlanmış. Porselen yerler ve duvarlar yanan yüzlerce lambanın ışığında pırıl pırıl aydınlıkmış. Çanlarla süslü yüzlerce çiçek koridorları alabildiğine süslüyormuş. Saraydaki saatlerin yelkovanları o kadar ses çıkarıyormuş ki, dışardaki baykuşun sesi bile duyulmuyormuş.

İmparatorun oturduğu salonun tam ortasına, bülbülün oturması için, altın bir dal konulmuş ve bütün saray çalışanları ordaymış. Küçük aşçı kız artık aşçı ünvanına sahip olduğu için, kapının önüne kadar yaklaşmış imparatora. Herkes en iyi elbiselerini giymiş, imparatorun kendisine kafa salladığı og küçük gıri kuşa bakıyormuş.

Ve bülbül o kadar güzel türküler söylemiş ki, imparatorun gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından akmış. Derken bülbül daha büyük bir içtenlikle söylemiş ve bülbülün sesi mutlu imapatorun kalbine kadar inmiş. İmparator altın terliklerinin derhal bülbülün boynuna takılmasını söylemiş. Ama bülbül ödülünü yeterince aldığını söylemiş.

‘İmparatoru ağlarken gördüm! Bu benim için en büyük ödül. İmparatorun gözyaşları benim sahip olabileceğim en büyük güç. Tanrımın bu ödülünden haberi var,’ derken tekrar söylemeye koyulmuş bülbül o zarif sesiyle.

‘Şimdiye kadar duyduğumuz en nazık laflar,’ demiş etraftaki kadınlar.

Derken bülbül saraya, kendi kafesine alınmış ve kendisine geceleri bir gündüzleri ise iki kez bahçeye çıkma özgürlüğü verilmiş. Bülbül dışarı çıktığında onu 12 cariyeye koruyacaktı. Her

bir cariyeye kuşun kaçmaması için onun bacağına bağlı bir ipek bezi tutacaktı. Bundan hiç kimse hoşnut değildi.

Bütün şehir bu harika kuşu konuşuyordu. İki kişi bir araya geldiğinde, biri 'Bül,' öbürü 'bül' diyordu ve birbirlerini anlamak için yetiyordu bu kısa sohbet . Domuz kasabı 12 çocuğunun hepsine bülbül ismi vermiş ve onların hiç birinin bülbül kadar güzel sesi olmamış.

Bir gün imparatora, üstünde bülbül yazılı, bir paket gelmiş.

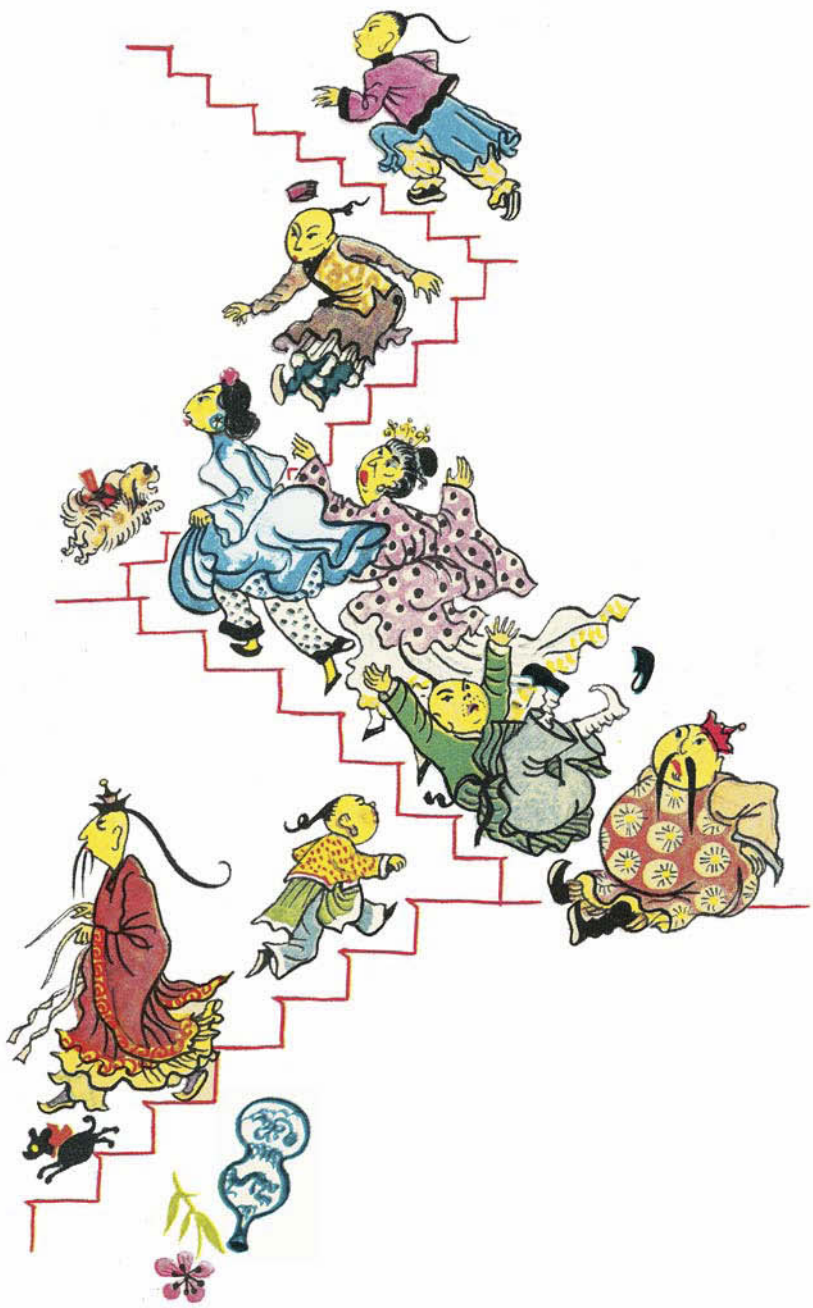
'İşte tanınmış kuşumuz hakkında yazılmış bir kitap daha,' demiş imparator, ama paketin içinden küçük bir sanat parçası çıkmış, elyapımı ve canlı bir bülbülün taa kendisi. Bu güzel sanat parçası elmas ve diğer değerli taşlardan yapılmış. Onu paketten çıkarırken, bildik bir bülbül türküsü söylemiş. Bu arada kafasını sallarken boynundaki altın ve gümüş işlemeler parlamış. Boğazına asılmış bir mektupta:

'Japon imparatorunun bülbülü Çin imparatorunun bülbülünden daha fakir,' yazılmış.

'Çok güzel!' demiş herkes ve paketi getiren kişi derhal imparatorun bülbül getiren götüreni ilan edilmiş.

'Birlikte duel yapsınlar,' demiş imparator ve derken beraber söylemiş kuşlar, ama birtürlü olmamış. Asıl bülbül kendi tarzında söylerken, taklit olanı valslemiş.

'Onun suçu değil,' demiş konser şefi: 'O benim okuldaki tarzla okuyor,' ve taklit olanı yalnız okumaya başlamış ve herkesi gerçek bülbül kadar eğlendirmiş. Herkese göre taklit bülbülün dış görünümünün daha güzelmiş. O bir bilezik ve gömlek iğnesi gibi parlamış. Derken yorulmadan aynı türküyü otuzüçüncü kez okumuş.

Halk onun daha söylemesini isterken, imparator canlı bülbülün de türkü söylemesini istemiş. Ama nerde o? Hiç kimse, onun açık pencereden ormanına kaçtığını görmemiş.

'En güzel kuşumuz burda,' demiş herkes ve taklit bülbül aynı türküyü otuzdördüncü kez söylemiş. Halk, aynı türküyü çok zor olduğunda, halen ezberliyememiş. Konser şefi taklit kuşu sesi ve güzel görünümü için defalarca kutlamış ve dinleyicilere taklit kuştan daha iyisinin olmadığı sözü vermiş.

'Biliyor musunuz üstatlarım, her şeyden önce imparatorum? Gerçek bülbülün ne zaman ve hangi türküyü söyleyeceği hiç belli olmaz, ama bu sanat eserinin her zaman neler yapacağı bilinir ve değişmez. Onu her zaman açıp, içindeki o harika insan yaratıklarını görebilirsiniz.

'Tamamen düşündüğümüz gibi,' demiş herkes ve konser şefi bir sonraki pazar günü kuşu halka tanıtma izni almış. Ve derken halk kuşu büyük bir hayranlıkla dinlemiş, çayla sarhoş gibi eğlenmişler, öyle ya nede olsa bir çin içeceği. Dinlerken kuşu, hep beraber parmak kaldırıp: 'O' deyip, kafalarını sallamışlar, ama asıl bülbülü dinlemiş fakir balıkçılar: 'Kulağa hoş geliyor, ama ne olduğunu bilmiyoruz!'

Bu arada asıl bülbül ülkeden sürgün edilmiş. Sanat kuşu ise, aldığı değerli hediyeler arasında, imparatorun yatağının hemen yanında, ipek bir yastığa konulmuş. Derken kuşun rütbesi yükselmiş, artık herkes ona: 'Değerli imparatorun masa bülbülü,' diyormuş. Bu sanat eseri imparatorun sol tarafına yerleştirilmiş, öyle ya imparatorların da kalbi solda. Ve konser şefi tamıtamına yirmibeş ciltlik bir kitap yazmış bu sanat harikası kuşla ilgili. Bu

destan çincenin en zor kelimeleriyle yazılmış ve okuyan herkes anladığını söylemiş. Aksine onlara aptal denilip, midelerinden dövdürülecekmış..

Aradan bir yıl geçmiş, imparator, saray çalışanları ve bütün çinliler kuşun söylediği türküyü harfi harfine ezberlemiş, ama en çok kendi türkülerini söylemişler. Örneğin sokak çocukları: 'zizzizziz! Klukkkklukkk! ve imparator da onlara eşlik etmiş.

Bir akşam kuş büyük bir içtenlikle türkü söylerken, imparator onu yatağında dinliyormuş. Bu arada kuşun içinde birşey: 'Sluup!! Etmiş. Sonra birşey kopmuş gibi: 'Snuurrr' sesi gelmiş ve kuşun tekerleri etrafa dağılmış ve müzik hemen kesilmiş.

İmparator yatağından zıplayıp, doktorunu çağırır, ama yapılacak pek birşey yokmuş. Derken saatçiyi çağırılmışlar ve adamcağız uzun bir uğraştan sonra kuşu toparlamış. Snonra da kuşun çok dikkatle kullanılmasını söylemiş. Bütün sorun kuşun içindeki milin aşınması ve yenisinin takılması mümkün değilmiş. Bütün bu olanlar büyük bir hayal kırıklığına sebep olmuş. O günden sonra kuşun sadece yılda bir kere türkü söylemesini önermiş saatçi. Bir kere çokmuş bile!

Olup bitenlerden sonra konser şefi, o zor sözcükleriyle, bir konuşma yapıp, her şeyin eskisi kadar güzel olduğunu söylemiş.

Aradan tam beş yıl geçmiş, herkes acılar içinde, aslında sevdikleri, hasta imparatorlarının ölmesini bekliyormuş, hatta yerine yenisi bile seçilmiş. Herkes sarayın önüne vezirden imparatorun durumunu öğrenmek için yığılmış.

'Tü!' demiş vezir kafasını sallıyarak.

İmparator soğuk ve sararmış bir halde yatağında yatıyormuş.

Saray çalışanları onu ölü sanıp, yeni imparatoru selamlamak için durmadan koşturuyorlarmış. Saray garsonları olup bitenleri konuşurken, saray kızları kahve partileri veriyormuş. İçeri kimsenin girmemesi için bütün salon ve koridor girişleri perdelerle kapatılmış. Her tarafta müthiş bir sessizlik varmış. Ama henüz ölmemiş imparator, perdelerle çevrili yatağında soğuk ve sararmış bir halde yatıyormuş. Yukardaki açık pencereden ay ışığı imparatoru ve sanat eseri bülbülü aydınlatıyormuş. Zavalı imparator nerdeyse nefes alamıyacak durumdaymış, sanki kafesine birşeyler çökmüş gibi. Az sonra gözlerini açtığı anda, kafesine oturanın, boynunda imparatorun altın tacı, bir elinde imparatorun altın kılıcı ve diğer elinde imparatorun bayrağını tutmuş ölüm olduğunu görürmüş. Yatağının etrafını çeviren perdelerin arasından kendisine bakan bir sürü kafa görmüş imparator. Kimi sert bakışlı, kimi ise yumuşak suratlı. Bunların hepsi ölüm döşeğindeki imparatorun işlediği günah ve sevaplarıymış.

‘Hatırlıyor musun?’ diye sormuşlar bir biri ardına.

‘Hatırlıyor musun? ‘Ve derken okadar çok şey anlatmışlar ki, terler içinde kalmış imparator.

‘Hiç birşey bilmiyorum!’ demiş imparator ve:

‘Müzik...Müzik...Büyük çin davulcusu lütfen!’ diye bağırması:

‘Bütün bu anlatılanları duymak istemiyorum!’

Sesler durmamış ve ölüm her şeyi bildiğini söyleyen çinliler gibi durmadan kafasını sallamış.

‘Müzik...Müzik!’ diye bağırması imparator: ‘Tanrının kulu küçük altın kuş! Hadi türkü söyle, söyle! Sana mücehverler verdim, altın terliklerimi kendi elimle taktım boynuna, hadi söyle, söyle!’

Ama kuş hiç kıprdamamış yerinde. Onun ipini çekecek kimse yokmuş. Yoksa çalmazmış! Ama ölüm durmadan bakmış imparatora o büyük göz delikleriyle ve her tarafta bir sessizlik. Korkunç bir sessizlik varmış.

Bütün bunlar olup biterken, pencerenin hemen önünden güzel bir ses duyulmuş. Bu ses dışarda bir ağaç dalına oturmuş asıl bülbülün taa kendisiymiş. İmparatorun zor durumda olduğunu duymuş ve onu yüreklendirip ve teselli etmek için gelmiş. Bülbül söylediği o güzel türkü ile etraftaki tuhaf yaratıkları sarartmış ve imparatorun kanı daha bir canlı dolaşmaya başlamış. Ve derken ölüm onu dinledikten sonra:

‘Devam et! Devam et!’ demiş.

‘Bana imparatorun o muhteşem bayrağını, tacını ve altın kılıcını ver!’ demiş bülbül.

Ölüm bu değerli eşyaları güzel türküler uğruna vermiş ve derken bülbül durmadan okumuş. Ölümün o sessiz mezarında açan beyaz güller, ölümlerden arda kalan insanların gözyaşlarıyla sulanan taze çimler için okumuş. Derken ölüm bahçesini özlemiş. Soğuk ve beyaz bir duman gibi uçmuş gitmiş pencereden.

‘Teşekkürler! Teşekkürler!’ demiş imparator: ‘Seni gökyüzü harıkası kuş! Seni iyi bilirim! Ben seni ülkemden ve sen kötülerini türkülerinle kovdun! Ölümü yatağımdan ve kalbimden kovdun. Seni nasıl ödüllendirebilirim?’

‘Ödülümü aldım,’ demiş bülbül: ‘İlk türkü söylediğimde, bana gözyaşlarını vermiştin. Bunu hiç unutmadım! Siz gönül türkülerinin sarrafısınız. İyisi yatın siz şimdi. Size türküler okuyacağım.’

Bülbül türküler söylerken, imparator derin ve yumuşacık bir uykuya dalmış.

İmparator dipdiri uyandığında, güneş pencereden kendisini ve taklit bülbülü aydınlatıyormuş. Henüz hiçbir hizmetçi yokmuş yanında, öyle ya herkes imparatorun öldüğünü sanıyormuş! Ama bülbül halen okuyormuş.

'Her zaman yanımda kal!' demiş imparator: 'Sadece istediğin zaman oku ve ben o taklit bülbülü bin parçaya ayıracağım!'

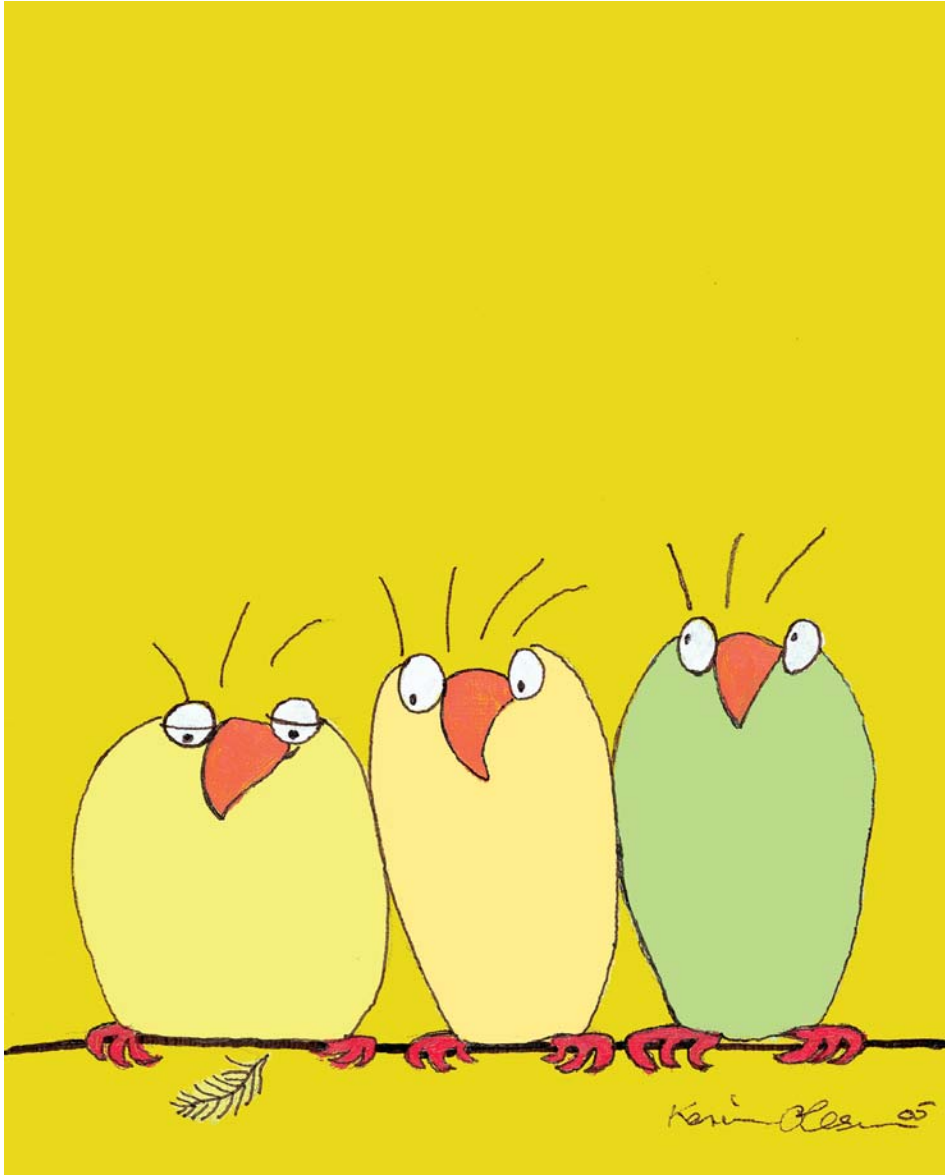
'Yapmayın!' demiş bülbül: 'O yapabileceği en iyisini yaptı. Yanında kalsın! Ben burda kalamam! Bırakın canım istediği zaman gelip, pencerenin önündeki dala oturup sizi mutlu etmek ve eski halinize kavuşturmak için türkülerimi söylüyeyim. Ben mutlu ve acılar çeken herkes için okuyacağım. Etrafınızdaki iyiler ve kötüler için. Ben, sarayınızdan uzak, fakir balıkçılara, uzaktaki köylüye uçacağım. Tacınızın kutsal bir kokusu olsa da, kalbinizi tacınızdan daha çok seviyorum! Gelip, size türküler okuyacağım, ama bana bir konuda söz verin!'

'Tabi!' demiş imparatorluk kaftanını giymiş, altın ve ağır kılıcını kuşanmış imparator. Öyle ki, kılıcın keskin ucu kalbinin hemen üstündeymiş.

'Sana her şeyi anlatan bir kuşunun olduğunu kimseye söyleme! Bu sözümü tutarsan, herşey daha güzel olacak!

Aradan çok zaman geçmeden uzaklara uçup gitmiş bülbül.

Hizmetçiler ölmüş imparatorlarını görmek için saraya dönmüşler. Ama imparatoru gayet dinç ayakta bulmuşlar. İmparator onlara: 'Günaydın,' demiş.

Doğru ya

'Korkunç bir hikaye,' demiş şehrin dışında bir kümeste yaşayan bir tavuk ve devam etmiş: 'Bir kümeste olmuş bitmiş korkunç bir hikaye. Bu gece yalnız yatmaktan korkuyorum. İyi ki beraberiz!,' ve derken anlatmaya başlamış tavuk hikayeyi. Öyle bir anlatmış ki, diğer tavukların tüyleri kabarmış ve horoz korkudan tarağını düşürmüş yere.

Ama iyisi biz bu hikayeyi baştan anlatalım. Herşey şehrin öbür ucundaki bir kümeste olup bitmiş. Güneş battıktan hemen sonra, kümesteki tavuklar yerlerine fırlayıp oturmuşlar. O tavuklardan biri, beyaz tüylü, düzenli yumurtlayan, etrafından çok saygı gören, çok neşeli ve kısa bacaklı olan tüylerini karıştırırken, bir tüyünü düşürmüş.

'Tüyümü düşürdüm!' demiş beyaz tüylü tavuk: 'Tüylerimi ne kadar karıştırırsam o kadar güzelleşirim,' demiş neşeli neşeli. Öyle ya, en çok kıymeti bilinen tavuk, derken uykuya dalmış.

Etraf oldukça karanlıkmiş. Tavuklar yan yana oturuyorlarmış ve beyaz tüylü tavuğun yanında oturan bir tavuk bir türlü uyuyamamış, derken bu tavuk diğer tarafındaki tavuğa duyduk ve duymadıklarını anlatmış. Öyle ya insanlar duya duya öğrenirmiş.

'Burda neler söylendi duyduñ mu? İsim vermek istemiyorum ama, bizden biri tüylerini yolmak istiyormuş güzelleşmek için. Eğer bir horoz olsaydım onun bu davranışını hiç hoş görmezdim!'

Ve hemen karşılarında bir baykuş anne, bir baykuş baba ve baykuş yavruları oturuyormuş. Komşu tavuk o baykuş ailesinin çok keskin kulaklarının olduğunu ve söylenen hiç bir kelimenin onlardan kaçmadığını söylemiş. Derken baykuş anne gözlerini yuvarlayıp, kanatlarını çırpımış.

‘Dinleme onu! Herkes söylenenleri çok iyi duydu. Ben kendi kulaklarımla duydum. Söylenenleri unutmamak için iyi duymak gerekiyor. Tavuklardan biri sanırım tavuk olmanın ne demek olduğunu untutmuş. Horozun dikkatini çekmek için oturmuş tüylerini yoluyor!’

‘Prenez garde aux enfants!’ demiş baykuş baba: ‘Çocukların duyması gereken şeyler değil bunlar.’

‘Bütün bunları eskide bu çiftlikte kalan baykuşa anlatacağım, kendisi buralarda yaşıyan itibarlı biridir,’ demiş baykuş baba ve uçmuş.

‘Ha Hu Uhu,’ diye bağırımış baykuşlar ve yandaki güvercinliğe konmuşlar.

‘Duydunuz mu?’ diye sormuşlar güvercinlere: ‘Duydunuz mu? Uhuh! Horozu iyi görünmek için tüylerini yolmuş bır tavuk, soğuktan ölecek, eğer şimdiye ölmediyse! Uhuh!’

‘Nerde? Nerde?’ diye sormuş güvercinler mırıldıyarak.

‘Komşu çiftlikte! Hemen hemen her şeyi kendi kulaklarımla duydum. Anlatması zor bir hikaye ama doğru.’

‘Hepisi doğru!’ demiş güvercinler ve kendi kümeslerine doğru yürümüşler.

‘Bir tavuk, ya da anlatana göre iki tavuk tüylerini yolmuşlar diğer tavuklara benzememek ve horozun dikkatini çekmek için.

Çok tehlikeli bir oyun, üşütüp grip olacaklar, ateşleri yükselecek ve ölecekler ve ölmüşler bile!'

'Uyanın, uyanın!' demiş horoz ve tahta harımın üstüne çıkmış. Gözleri uykulu olsada, ötmeye başlamış.

'Üç tavuk, horoza olan mutsuz aşkları için ölmüşler. Tüylerini yolmuşlar. Böylesi bir hikayeyi tutamazdık elimizde, bırakın herkes duysun,' demiş horoz.

'Bırakın herkes duysun,' demiş yarasalar ve derken hikaye kümeden küme dolaşmış ve doğduğu asıl kümesine tekrar dönmüş.

'Beş tavuk,' aslında. 'Horoza daha çekici görünmek için tüylerini yolmuşlar, bununla yetinmedikleri gibi birde birbirlerini gagalayıp, kanlar içinde ölmüşler. Aileleri için büyük bir ayıp ve sahipleri için büyük bir kayıp.'

Ve tüylerini gagalıyarak, küçük bir tüyünü kaybeden saygın tavuk kendi hikayesini, doğal ya, hatırlıyamamış.

'O beş tavuğu nahletliyorum! O tiplerden aramızda epey var. Doğruyu saklamıyacaksın! Bu hikayenin gazetede çıkması için elimden geleni yapacağım, öyleki bu hikaye bütün ülkeyi dolaşacak. Bunu haketti onlar ve aileleri. Derken hikaye gazetede çıkmış.

Doğru ya: Anlıyacağınız bir küçücük tavuk tüyü beş tavuk olabiliyor.

ISBN 87-723-581-3